

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

Î N C H E I E R E

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Ibragimov Farid,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ibragimov Farid către Inspectoratul General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ,

împotriva deciziei din 17 decembrie 2025 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 3ra-327/26

nr. PIGD 2-24142634-01-3ra-26052026)

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – jud. C. Panfil

Curtea de Apel Centru – jud. V. Sîrbu, L. Bagrin și A. Cașcaval

07 octombrie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de Ibragimov Farid,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte,*

Gheorghe Stratulat,

Ana Cucerescu, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT.

1. La data de 12 decembrie 2024, Ibragimov Farid a depus acțiunea în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

2. În motivarea acțiunii depuse a indicat că, prin decizia nr. 7542/24/DAA din 28.11.2024 emisă de Direcția Azil și Apatridie, al Inspectoratului General pentru Migrație al RM, a fost decisă neacordarea lui Ibragimov Farid a azilului. Decizia i-a fost comunicată la 02.12.2024.

3. Reclamantul Ibragimov Farid menționează că, s-a născut în Federația Rusă, orașul Moscova și este de naționalitate rus și de religie creștin/liuteran. Acesta a declarat că la 06.01.2021 a plecat legal din Federația Rusă în Ucraina prin Republica Belarus. Astfel, în Ucraina s-a căsătorit cu cetățeană a Ucrainei avînd ședere legală. Ulterior, soția sa a decedat, fapt pentru care nu a avut posibilitatea să-și prelungească șederea legală pe teritoriul Ucrainei. La 13.02.2024 de către autoritățile competente ale Ucrainei, i s-a aplicat interdicție de intrare pe teritoriul Ucrainei pe un termen de 3 ani. Ca rezultat, la 21.02.2024 a intrat pe teritoriul RM prin PTFS Criva, solicitând azil la frontieră.

4. Reclamantul susține că, nu se simte în siguranță în Federația Rusă din motiv că nu vrea să lupte de partea Federației Ruse împotriva Ucrainei și că nu este de acord cu politica dusă de către președintele țării. Acesta nu dorește să revină în țara de origine din cauza riscului mobilizării cu implicarea ulterioară în acțiunile militare care se desfășoară între Federația Rusă și Ucraina.

5. A concluzionat că, în decizia contestată lipsește atât "cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil", prevăzută de art. 42 al Legii 270, cât și "informații precise și actualizate din surse diferite despre situația

generală din țara de origine”, impuse de art. 43, dar și întemeierea autorităților competente ”pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine”, care este obligatorie în virtutea prevederilor art. 48 al aceleiași Legi 270.

6. Prin urmare, reclamantul solicită, anularea Deciziei nr. 7542/24/DAA din 28.11.2024 emise de Direcția Azil și Apatridie, al Inspectoratului General pentru Migrație al RM și obligarea acordării protecție internațională Ibragimov Farid.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE.

7. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 06 iunie 2025, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ depusă de Ibragimov Farid către Inspectoratul General pentru Migrație privind anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 7542/24/DAA din 28.11.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

8. Neîntemeiat de acord cu soluția primei instanțe, la 09 iunie 2025, Ibragimov Farid, reprezentat de avocatul Bîrcă Ludmila, a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 06 iunie 2025, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantului să fie admisă.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL.

9. Prin decizia din 17 decembrie 2025 a Curții de Apel Centru, s-a dispus respingerea apelului declarat de Ibragimov Farid împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 06 iunie 2025.

10. În motivarea soluției, instanța de apel a constatat că hotărârea instanței de fond este întemeiată, a fost adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural.

11. A indicat instanța de apel că în scopul confirmării identității Ibragimov Farid a prezentat pașaportul național de călătorie eliberat în anul 2020 și valabil până în anul 2030.

12. Instanța de apel a reținut că, potrivit notelor de interviu, reclamantul Ibragimov Farid a comunicat că a plecat din Federația Rusă la 06 ianuarie 2021, în Ucraina, tranzitând Republica Belarus. A menționat că a plecat din Federația Rusă din cauza politicii, discriminării rasiste, siguranță de viață pe motiv ce ține de înrolare în rândurilor forței armate. A remarcat că nu a întâmpinat careva probleme din partea autorităților naționale ruse. Deasemenea, pe motiv de sănătate nu a satisfăcut serviciul militar deși, deține livret militar. La data de 21 februarie 2024, Ibragimov Farid a intrat pe teritoriul Republicii Moldova prin punctul de trecere a frontierei de stat PTF Criva.

13. Totodată, solicitantul a menționat că motivul solicitării azilului în Republica Moldova este că deși, poate să se întoarcă în Federația Rusă însă, nu dorește să se supună mobilizării și să fie implicat la acțiunile militare desfășurate pe teritoriul Ucrainei, în țara de origine nu a avut nici o condamnare. După cum rezultă din notele de interviu, reieșind și din declarațiile reclamantului Ibragimov Farid, acesta nu a fost supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului din partea autorităților Federației Ruse părăsind țara de origine, din alte considerente și anume, după divorț, nefiind constrâns în acest sens.

14. Dimpotrivă, reclamantul a menționat că a plecat legal din țara de origine, iar ulterior a venit în Republica Moldova. Totodată, menționând că nu vrea să se întoarcă în Federația Rusă, din motiv că nu se simte în siguranță în țara de origine din motivul regimului politic. În acest context, evaluând declarațiile făcute de solicitantul de azil, nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enunțate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, respectiv, Inspectoratul General Pentru Migrație, a concluzionat că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

15. Deasemenea, Colegiul specializat nu a identificat nici un motiv imperios de temere, or, analizând motivele invocate de către solicitantul de azil, ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că aceasta nu a individualizat nici o temere rezonabilă. Tot în acest context, trebuie de evidențiat că, solicitantul de azil nu a individualizat nici

o acțiune, care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală.

16. În aceste condiții, instanța de apel nu a constatat în raport cu solicitantul Ibragimov Farid, cetățean al Federației Ruse, temeri bine întemeiate și justificate de a considera că reclamantul a fost persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, că se află în afara țării a cărei cetățenie o deține datorită acestei temeri și nu dorește să se pună sub protecția acestei țări și ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

17. La fel, a accentuat instanța de apel că, deși reclamantul a menționat că a plecat legal din țara de origine, venind în februarie 2024 în Republica Moldova, menționând că nu vrea să se întoarcă în Federația Rusă pe motiv ca să nu fie înrolat în armată, Colegiul nu poate reține aceste argumente ca relevante și întemeiate, or, în cadrul procedurii administrative s-a constatat că, Ibragimov Farid nu a fost supus condamnărilor în țara sa de origine, nu a fost arestat, reținut sau judecat, nu a fost chemat pentru a fi înrolat în armată. La caz, reclamantul Ibragimov Farid nu a reușit să susțină prin probe pertinente și concludente afirmațiile sale de teamă față de persecuții sau alte vătămări grave la care ar putea fi expus în Federația Rusă, or, nu au fost constatate circumstanțe sau probe care să arate că la revenirea reclamantului în țara de origine aceasta s-ar afla în pericol, mai mult, însăși Ibragimov Farid a prezentat un pașaport valabil eliberat de autoritățile Federației Ruse, precizând că a părăsit țara de origine legal.

18. În aceste condiții, instanța de apel a ajuns la concluzia menținerii hotărârii primei instanțe, întrucât, solicitantul de protecție internațională nu a prezentat dovezi concrete, care să arate că autoritățile din Federația Rusă i-ar fi cauzat dificultăți sau l-ar fi persecutat. Iar, în lipsa unor dovezi specifice privind acte sau acțiuni ale autorităților, care ar putea pune în pericol viața sau integritatea solicitantului, afirmațiile acestuia sunt considerate prea generale pentru a susține o teamă întemeiată de persecuție.

19. Drept urmare, temerea invocată de solicitant nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de protecție internațională să fie supus acțiunilor, ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din

Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova. Reieșind din materialele dosarului, instanța de apel reține cu certitudine că, apelantul Ibragimov Farid a părăsit țara de origine în lipsa unor circumstanțe, care l-ar fi constrâns la asemenea pas.

20. În această ordine de idei, instanța de apel a reținut că în defavoarea solicitantului de azil a fost luat în considerare faptul că acesta nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo se apreciază că, nu rezultă existența unei temeri întemeiate, astfel că temerea reclamantului (solicitantului de azil) cu privire cererea de azil nu este întemeiată din punct de vedere subiectiv și obiectiv.

21. Din cele relatate, Inspectoratul General pentru Migrație a concluzionat că temerea solicitantului de azil cu privire la cererea de azil nu este întemeiată din punct de vedere subiectiv și obiectiv, corespunzător, corect a fost stabilit că cererea lui Ibragimov Farid, nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18.12.2008.

22. Corespunzător, reieșind din dispozițiile legale enunțate supra, raportat la circumstanțele cauzei, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe, precum că la caz, nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului reclamantului Ibragimov Farid, din motiv că ultimul nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum acestea sunt definite de art. 47 al Legii nr. 270 din 18.12.2008, iminent, existența unei temeri bine întemeiate a reclamantului de a fi persecutat sau existența riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara de origine.

23. Pe cale de consecință, în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat, fapta respectivă nefiind stabilită în prezenta cauză, contrar aserțiunilor reclamantului invocate în cererea de apel.

24. Astfel, instanța de apel a constatat fără echivoc că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat – decizia Biroului Migrație și Azil al MAI nr. 7542/24/DAA din 28.11.2024, iar temeiuri de anulare al acesteia nu se atestă, or, reclamantul nu a administrat careva probe, care să demonstreze asupra faptului că în caz de reîntoarcere în țara de origine, viața sa se află în pericol, cât și faptul că există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS.

25. Împotriva deciziei instanței de apel, la 08 februarie 2026, avocatul Ludmila Bîrcă, în interesele lui Ibragimov Farid a depus recurs, prin care a solicitat admiterea recursului declarat, casarea integrală a deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi decizii de admitere a acțiunii în contencios administrativ, prin care să fie admise cerințele înaintate în cadrul cererii de chemare în judecată.

ARGUMENTELE RECURSULUI.

26. Analizând motivele dezvoltate nemijlocit în cererea de recurs, instanța constată că recurentul reiterează, în cea mai mare parte, argumentele expuse în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel.

27. În motivarea recursului, recurentul a susținut că autoritatea administrativă nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii sale de azil, iar instanțele ierarhic inferioare nu au analizat și apreciat în mod corespunzător argumentele invocate și probele prezentate, fapt care, în opinia sa, impune rejudecarea cauzei.

28. Recurentul a invocat că întoarcerea sa în Federația Rusă ar putea genera consecințe grave, menționând riscul mobilizării și al implicării în acțiunile militare din Ucraina. În acest sens, a făcut referire la modificările legislative din Federația Rusă privind convocarea electronică a recruților și rezerviștilor, precum și la situația generală determinată de războiul dintre Federația Rusă și Ucraina.

29. Totodată, recurentul a susținut că nu dorește să revină nici în Ucraina, întrucât nu se simte în siguranță în contextul conflictului armat, iar

în țara de origine consideră că există un pericol pentru viața și integritatea sa, motivat de dezacordul său cu politica promovată de autoritățile ruse și de refuzul de a participa la acțiunile militare.

30. Recurentul a afirmat că decizia autorității administrative nu cuprinde o cercetare completă a tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil și nici informații precise și actualizate privind situația din țara de origine. A susținut că nu au fost examinate în mod corespunzător nici evenimentele intervenite ulterior părăsirii Federației Ruse, invocând în acest sens prevederile art. 42, 43 și 48 din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

31. De asemenea, recurentul a susținut că argumentele și probele prezentate de acesta au fost ignorate, iar decizia de refuz a acordării azilului are un caracter general și formal. În opinia sa, autoritatea administrativă a respins în mod arbitrar circumstanțele invocate, fără a le combate prin probe pertinente și concludente și fără a realiza o apreciere individuală a situației sale.

32. Recurentul a mai invocat încălcarea prevederilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 270, susținând că decizia privind cererea de azil i-a fost înmănată în limba de stat, fără ca aceasta să-i fie tradusă verbal într-o limbă pe care o cunoaște.

33. Totodată, a susținut că autoritatea administrativă a apreciat eronat credibilitatea declarațiilor sale și nu a aplicat principiul „beneficiului dubiului”, prevăzut de art. 44 din Legea nr. 270. Recurentul a afirmat că a depus toate eforturile pentru susținerea cererii sale de azil, că declarațiile sale sunt coerente și plauzibile și că situația din țara de origine s-a modificat substanțial după plecarea sa din Federația Rusă.

34. În continuare, recurentul a susținut că circumstanțele invocate se încadrează în noțiunea actelor de persecuție, făcând referire la prevederile art. 45 și 46 din Legea nr. 270, precum și că autoritatea nu a examinat corespunzător evenimentele survenite după părăsirea țării de origine, în sensul art. 48 din aceeași lege.

35. În baza celor expuse, recurentul a susținut că întrunește condițiile prevăzute de art. 17 din Legea nr. 270 pentru recunoașterea statutului de refugiat, întrucât ar exista o temere bine întemeiată de persecuție în cazul revenirii sale în Federația Rusă. Recurentul a criticat și decizia instanței de apel, susținând că aceasta nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele relevante ale cauzei, că unele dintre concluziile instanței sunt în contradicție

cu materialele dosarului și că au fost aplicate eronat normele de drept material și procedural.

36. De asemenea, a invocat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor formulate în apel și nu a motivat în mod corespunzător respingerea acestora, făcând referire la prevederile art. 194 și 195 din Codul administrativ, art. 373 din Codul de procedură civilă și la dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

37. În acest sens, recurentul a invocat drept temei de admisibilitate a recursului art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, susținând că decizia instanței de apel este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

POZIȚIA INTIMATULUI.

38. La 15 iunie 2026, intimatul Inspectoratul General pentru Migrație a depus referință, prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ.

39. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

40. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

41. Art. 245¹ alin. (1) și (3) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin. (1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

42. Art. 246 alin. (1) și (2) din Codul administrativ,

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, ”recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI.

43. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată avocatului recurente, prin intermediul poștei electronice, la 16 aprilie 2026, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la dosar (f. d. 135). Prin urmare, recursul declarat este în termen.

44. Din analiza prevederilor art. 245¹ – 246 din Codul administrativ, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

45. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de

inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea pe fond a cererii de recurs.

46. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevalidativ al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

47. Astfel, pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

48. Din analiza recursului declarat de Ibragimov Farid rezultă că, recurentul a invocat prevederile art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ.

49. Prin urmare, cu privire la temeiul recursului indicat, Completul de judecată relevă că, noțiunea de „hotărâre arbitrară” este definită prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și la explicațiile din nota informativă a Legii nr.246/2023. O hotărâre este considerată arbitrară atunci când nu are nicio bază juridică în dreptul intern, nu stabilește legătura între faptele cauzei, legea aplicabilă și soluția adoptată sau este rezultatul unei erori de fapt ori de drept pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o. De asemenea, intră în această categorie hotărârile pronunțate cu bună știință contrar legii, în special în cazul normelor imperative care nu oferă judecătorului marjă de apreciere. Arbitraritatea presupune o încălcare evidentă și gravă a legalității, iar nu o simplă eroare de judecată. În astfel de cazuri, hotărârea reprezintă o denegare a justiției și afectează fundamental echitatea procedurii.

50. Pe de altă parte, sintagma „bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor” presupune că hotărârea se sprijină pe o evaluare eronată și evident nejustificată a probatoriului, iar această evaluare a fost decisivă pentru soluția adoptată. Nu orice greșală în aprecierea probelor atrage admiterea recursului, ci doar acea eroare care este evidentă pentru un

profesionist și nu poate fi explicată rațional. Pentru ca recursul să fie admis în temeiul art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, este necesar ca partea care atacă hotărârea să demonstreze în mod clar existența unei asemenea erori și caracterul ei determinant asupra soluției.

51. În lipsa unor argumente din care să rezulte că hotărârea contestată a fost pronunțată cu încălcarea unei norme imperative sau că soluția se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, recursul nu poate fi admis.

52. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

53. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus de Ibragimov Farid , conține obiecții de fapt și de drept, care au fost analizate minuțios de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător.

54. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurteii la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în instanța de apel, în modul în care este garantat de art. 6 §1 al Convenției.

55. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

56. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

57. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără

explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretenși argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

58. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

59. Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 230 și 246 alin. 2 lit. h) din Codul administrativ

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Ibragimov Farid.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Diana Stănilă

Judecători

Gheorghe Stratulat

Ana Cucerescu